

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. liepos 18 d.*

„Televizijos programų transliavimas — Direktyva 2010/13/ES — 4 straipsnio 1 dalis ir 23 straipsnio 1 dalis — Reklamos intarpai — Nacionalinės teisės nuostatos, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatytas mažesnis maksimalaus reklamai skirto laiko procentinis dydis, nei numatyta laisvai prieinamos televizijos transliuotojams — Vienodas požiūris — Laisvė teikti paslaugas“

Byloje C-234/12

dėl *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Italija) 2012 m. kovo 7 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2012 m. gegužės 14 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sky Italia srl

prieš

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

dalyvaujant

Reti Televisive Italiane (RTI) SpA,

Maria Iaccarino,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai G. Arestis (pranešėjas), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ir J. L. da Cruz Vilaça,

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. balandžio 10 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Sky Italia srl*, atstovaujamos advokatų L. Torchia ir R. Mastroianni,

— *Reti Televisive Italiane (RTI) SpA*, atstovaujamos advokatų G.M. Roberti, G. Rossi, S. Previti, I. Perego ir M. Serpone,

* Proceso kalba: italų.

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* S. Varone,

– Europos Komisijos, atstovaujamos G. Conte ir C. Vrignon,

susipažinęs su 2013 m. gegužės 16 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) (OL L 95, p. 1 ir klaidų ištaisymas OL L 263, p. 15) 4 straipsnio 1 dalies, bendrojo vienodo požiūrio principo, SESV 49, 56 bei 63 straipsnių ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 11 straipsnio išaiškinimu.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Sky Italia srl* (toliau – *Sky Italia*) ir *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Ryšių reguliavimo tarnyba, toliau – AGCOM) ginčą dėl pastarosios sprendimo skirti *Sky Italia* baudą už nacionalinės teisės akto, kuriuo reglamentuojamas televizijos reklamos transliavimas, pažeidimą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvos 41, 83 ir 87 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(41) Valstybėms narėms turėtų būti suteikta teisė jų jurisdikcijai priklausantiems žiniasklaidos paslaugų teikėjams taikyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles šia direktyva koordinuojamose srityse, užtikrinant, kad tos taisyklės atitiktų bendruosius Sąjungos teisės principus. <...>

<...>

(83) Siekiant užtikrinti visišką ir tinkamą vartotojų – televizijos žiūrovų interesų apsaugą labai svarbu, kad reklamą televizijoje reglamentuotų tam tikros minimalios taisyklės bei standartai [kriterijai] ir kad valstybės narės turėtų teisę nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles, o kai kuriais atvejais – jų jurisdikcijai priklausantiems televizijos transliuotojams nustatyti skirtingas sąlygas.

<...>

(87) Turėtų būti nustatytas 20 % televizijos reklamos intarpams ir teleparduotuvių intarpams per valandą skirtas laiko apribojimas, taikomas ir geriausiam transliavimo laikui. <...>“
- 4 Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės turi teisę reikalauti, kad jų jurisdikcijai priklausantys žiniasklaidos paslaugų teikėjai šia direktyva koordinuojamose srityse laikytųsi išsamesnių ar griežtesnių taisyklių su sąlyga, kad tokios taisyklės atitinka Sąjungos teisę.“
- 5 Remiantis minėtos direktyvos 23 straipsnio 1 dalimi, „televizijos reklamos ir teleparduotuvės intarpams skirtas laikas per vieną astronominę valandą neviršija 20 %“.

Italijos teisė

- 6 Nuostatos dėl televizijos reklamos transliavimo laiko apribojimų įtvirtintos 2005 m. liepos 31 d. Įstatyminio dekreto Nr. 177 dėl Bendrojo teksto, reglamentuojančio audiovizualinės žiniasklaidos ir radijo paslaugas (*decreto legislativo n. 177 – Testo unico dei Servizi di Media audiovisivi e radiofonici*) (GURI, Nr. 208, paprastasis priedas, 2005 m. rugsėjo 7 d.) 38 straipsnyje, iš dalies pakeistame 2010 m. kovo 15 d. Įstatyminio dekreto Nr. 44 dėl Direktyvos 2007/65/EB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo perkėlimo į nacionalinę teisę (GURI, Nr. 73, 2010 m. kovo 29 d. p. 33, toliau – Įstatyminis dekretas Nr. 177/2005) 12 straipsniu, kuriame nustatyta:

„1. Bendrų viešųjų televizijos paslaugų koncesininkui skirtas reklaminių intarpų laikas negali viršyti 4 % savaitės programų transliavimo laiko ir 12% per valandą; šio apribojimo galimas viršijimas, kuris negali būti didesnis nei 2 % per valandą, turi būti kompensuotas per ankstesnę ar vėlesnę valandą.

2. Nacionalinėje teritorijoje nemokamos televizijos, įskaitant analoginę, transliuotojui, kitam nei bendrų viešųjų televizijos paslaugų koncesininkas, skirtas reklaminių intarpų laikas negali viršyti 15 % dienos programų transliavimo laiko ir 18 % per vieną astronominę valandą; šio apribojimo galimas viršijimas, kuris negali būti didesnis nei 2 % per valandą, turi būti kompensuotas per ankstesnę ar vėlesnę valandą. <...>

<...>

5. Mokamos televizijos, įskaitant analoginę, transliuotojui skirtas reklaminių intarpų laikas 2010 m. negali viršyti 16 %, 2011 m. – 14 %, o nuo 2012 m. – 12 % per vieną astronominę valandą; šio apribojimo galimas viršijimas, kuris negali būti didesnis nei 2 % per valandą, turi būti kompensuotas per ankstesnę ar vėlesnę valandą.

<...>“

Faktinės pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

- 7 2011 m. rugsėjo 13 d. sprendimu AGCOM už Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 5 dalies pažeidimą skyrė *Sky Italia* 10 329 eurų baudą.
- 8 AGCOM visų pirma nustatė, kad 2011 m. kovo 5 d. nuo 21 val. iki 22 val. *Sky Italia* priklausantis mokamos televizijos kanalas *Sky Sport 1* transliavo iš viso 24 televizijos reklamos intarpus, kurių bendra trukmė siekė 10 minučių ir 4 sekundes, t. y. 16,78 % transliavimo laiko per valandą, kuris, atskaičiavus tarpinius kadrus, sumažėjo iki 16,44 %. Todėl AGCOM konstatavo, kad per minėtą laiko atkarpą *Sky Italia* maksimalų pagal nacionalinės teisės aktus mokamos televizijos transliuotojams leidžiamą televizijos reklamai skirtą laiką, kuris siekia 14 % per valandą, viršijo daugiau nei dviem procentais, kuriuos galima kompensuoti per ankstesnę ar vėlesnę valandą.
- 9 *Sky Italia* minėtą AGCOM sprendimą apskundė *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* ir paprašė jį panaikinti; ji iš esmės tvirtino, kad minėtas sprendimas neteisėtas, nes priimtas taikant Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 5 dalį, kuri, jos nuomone, prieštarauja Sąjungos teisei.

10 Abejodamas dėl minėtos nuostatos atitikties Sąjungos teisei, *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

- „1. Ar Direktyvos [2010/13] 4 straipsnis, bendrasis vienodo požiūrio principas ir [SESV] nuostatos dėl laisvo paslaugų judėjimo, įsisteigimo laisvės ir laisvo kapitalo judėjimo turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiamos Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 5 dalies nuostatos, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatyti didesni reklaminių intarpų laiko apribojimai per valandą nei nemokamos televizijos transliuotojams?
2. Ar [Chartijos] 11 straipsniu, aiškinamu atsižvelgiant į [1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos] Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 10 straipsnį ir Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką, ypač vadovaujantis informavimo pliuralizmo principu, draudžiamos Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 5 dalies nuostatos, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatyti didesni reklaminių intarpų laiko apribojimai per valandą nei nemokamos televizijos transliuotojams ir taip iškraipoma konkurencija bei sudaromos palankios sąlygos televizijos reklamos rinkoje sukurti arba sustiprinti dominuojančią padėtį?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 11 Pateikdamas pirmąjį klausimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 dalis, vienodo požiūrio principas ir Sutartimi užtikrinamos pagrindinės laisvės turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatyti didesni televizijos reklamai skirto laiko apribojimai per valandą nei laisvai prieinamos televizijos transliuotojams.
- 12 Šiuo atžvilgiu primintina, kad Teisingumo Teismas dėl 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvos 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 224), kurios pakeista redakcija buvo kodifikuota Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva, jau yra nusprendęs, kad šia direktyva iki galo nesuderinamos taisyklės, susijusios su sritimis, kurioms ji taikoma, bet nustatomi minimalūs reikalavimai iš Europos Sąjungos transliuojamoms laidoms, skirtoms priimti jos viduje (žr. 1995 m. vasario 9 d. Sprendimo *Leclerc-Siplec*, C-412/93, Rink. p. I-179, 29 ir 44 punktus; 2009 m. kovo 5 d. Sprendimo *UTECA*, C-222/07, Rink. p. I-1407, 19 punktą ir 2011 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Mesopotamia Broadcast ir Roj TV*, C-244/10 ir C-245/10, Rink. p. I-8777, 34 punktą).
- 13 Kaip išplaukia iš Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies ir jos 41 bei 83 konstatuojamųjų dalių, siekdamas užtikrinti visišką ir tinkamą vartotojų – televizijos žiūrovų interesų apsaugą, valstybės narės šia direktyva koordinuojamose srityse gali jų jurisdikcijai priklausantiems žiniasklaidos paslaugų teikėjams nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles, o kai kuriais atvejais – skirtingas sąlygas, jeigu tokios taisyklės atitinka Sąjungos teisę, o visų pirma jos bendruosius principus.
- 14 Iš to išplaukia, kad nors minėtos direktyvos 23 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog televizijos reklamos ir teleparduotuvės intarpams skirtas laikas per vieną astronominę valandą neviršija 20 %, šia nuostata valstybėms narėms neužkertamas kelias tais atvejais, kai viršijama minėta 20 % riba, nustatyti skirtingus televizijos reklamos laiko apribojimus, atsižvelgiant į tai, ar tai yra mokamos, ar laisvai

prieinamos televizijos transliuotojai, jeigu šiuos apribojimus nustatančios nuostatos atitinka Sąjungos teisę, ypač jos bendruosius principus, prie kurių visų pirma priskiriamas vienodo požiūrio principas, ir Sutartimi užtikrinamas pagrindines laisves.

- 15 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad vienodo požiūrio principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, įtvirtintas Chartijos 20 ir 21 straipsniuose, pagal kurį reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas (žr., be kita ko, 2010 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Akzo Nobel Chemicals ir Akros Chemicals prieš Komisiją ir kt.*, C-550/07 P, Rink. p. I-8301, 54 ir 55 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).
- 16 Siekiant nustatyti, ar mokamos ir laisvai prieinamos televizijos transliuotojų padėtis yra panaši, dviejų skirtingų situacijų panašumą reikia vertinti atsižvelgiant į visus joms būdingus elementus ir į sritis, kuriai nagrinėjamas aktas priklauso, principus ir tikslus (šiuo klausimu žr. 2011 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Liuksemburgas prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-176/09, Rink. p. I-3727, 32 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 17 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad vartotojų – televizijos žiūrovų apsauga nuo perteklinės reklamos yra esminis audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvomis siekiamo tikslo aspektas (2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Österreichischer Rundfunk*, C-195/06, Rink. p. I-8817, 27 punktas ir 2011 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-281/09, Rink. p. I-11811, 45 punktas).
- 18 Dėl televizijos reklamos laiko reglamentavimo, įtvirtinto audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvose, principų ir tikslų Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, kad juo siekiama nustatyti pusiausvyrą tarp, pirma, televizijos transliuotojų ir skelbimus pateikiančių subjektų finansinių interesų ir, antra, teisių turėtojų, t. y. autorių bei kūrėjų, ir vartotojų – televizijos žiūrovų interesų apsaugos (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 19 Kaip išvados 40 punkte pažymėjo generalinė advokatė, minėtų interesų pusiausvyra skiriasi, atsižvelgiant į tai, ar televizijos transliuotojai savo programas transliuoja už užmokestį, ar nemokamai.
- 20 Dėl televizijos reklamos laiko reglamentavimo konstatuotina, kad mokamos televizijos transliuotojų finansiniai interesai skiriasi nuo laisvai prieinamos televizijos transliuotojų interesų. Pirmieji pajamas gauna iš žiūrovų abonementų, o antrieji neturi tokio tiesioginio finansavimo šaltinio ir turi užsidirbti arba iš televizijos reklamos pajamų, arba iš kitų šaltinių.
- 21 Dėl šio skirtumo mokamos televizijos transliuotojai, atsižvelgiant į televizijos reklamos laiko reglamentavimo ekonominį poveikį jų finansavimo būdams, iš esmės gali atsirasti objektyviai skirtingoje padėtyje.
- 22 Be to, žiūrovų, kurie kaip abonentai naudojami mokamos televizijos paslaugomis, padėtis objektyviai skiriasi nuo laisvai prieinamos televizijos žiūrovų padėties. Abonentus, kurie už galimybę žiūrėti televizijos programas moka tam tikrą kainą, su programų transliuotoju sieja tiesioginis komercinis santykis.
- 23 Iš to išplaukia, kad siekdamas subalansuotos televizijos transliuotojų ir žiūrovų finansinių interesų apsaugos televizijos reklamos srityje nacionalinis įstatymų leidėjas galėjo nustatyti mokamos ir laisvai prieinamos televizijos transliuotojams skirtingus reklamos laiko apribojimus per valandą, nepažeisdamas vienodo požiūrio principo.

- 24 Dėl SESV 56 straipsnyje numatytos laisvės teikti paslaugas – vienintelės pagrindinės laisvės, į kurią reikia atsižvelgti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo sprendžiamoje byloje, pažymėtina, kad tokios nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, gali būti šios laisvės apribojimas. Tačiau Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad vartotojų apsauga nuo perteklinės komercinės reklamos yra privalomasis bendrojo intereso pagrindas, kuriuo gali būti pateisinti laisvės teikti paslaugas apribojimai (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 28 d. Sprendimo *ARD*, C-6/98, Rink. p. I-7599, 50 punktą). Be to, šis ribojimas turi būti tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir neviršyti to, kas reikalinga jam pasiekti (žr., be kita ko, 2012 m. spalio 18 d. Sprendimo *X*, C-498/10, 36 punktą).
- 25 Kaip išvados 66 punkte pažymėjo generalinė advokatė, vien iš to, kad televizijos reklamai skirtas laikas per valandą skirtingai ribojamas mokamos ir laisvai prieinamos televizijos transliuotojams, dar negalima daryti išvados, kad Italijos teisės nuostatos yra neproporcingos atsižvelgiant į tikslą apsaugoti žiūrovų interesus. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuriam žinoma visa pagrindinei bylai išnagrinėti reikalinga informacija, turi įvertinti, ar įvykdytos ankstesniame šio sprendimo punkte nurodytos sąlygos.
- 26 Todėl į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 dalis, vienodo požiūrio principas ir SESV 56 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad jais iš esmės nedraudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatyti didesni televizijos reklamos intarpų laiko apribojimai per valandą nei laisvai prieinamos televizijos transliuotojams, jeigu paisoma proporcingumo principo, o tai turi įvertinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Dėl antrojo klausimo

- 27 Pateikdamas antrąjį klausimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Chartijos 11 straipsniu draudžiamos tokios nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje.
- 28 Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar nacionalinėmis televizijos reklamos laiko reglamentavimo nuostatomis pažeidžiamas pagrindinis saviraiškos principas, visų pirma žiniasklaidos laisvė ir pliuralizmas, kaip jie suprantami pagal Chartijos 11 straipsnio 2 dalį, atsižvelgiant į televizijos transliuotojų konkurencijos iškraipymą, kurį gali sukelti minėtos nacionalinės nuostatos.
- 29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo atžvilgiu nurodo, kad Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 5 dalimi gali būti iškraipoma konkurencija ir sudaromos sąlygos arba sustiprinama dominuojanti padėtis televizijos reklamos rinkoje.
- 30 Šiuo atžvilgiu primintina, kad siekiant pateikti Sąjungos teisės išaiškinimą, kuris būtų naudingas nacionaliniam teismui, reikia, kad jis apibrėžtų pateikiamo klausimo faktines aplinkybes ir pagrindines teises nuostatas arba bent paaiškintų šį klausimą pagrindžiančias faktines prielaidas (žr. 1993 m. sausio 26 d. Sprendimo *Telemarsicabruzzo ir kt.*, C-320/90-C-322/90, Rink. p. I-393, 6 punktą ir 2008 m. sausio 31 d. Sprendimo *Centro Europa 7*, C-380/05, Rink. p. I-349, 57 punktą).
- 31 Šie reikalavimai ypač taikytini konkurencijos srityje, kuriai būdingos sudėtingos teisinės ir faktinės situacijos (minėtų sprendimų *Telemarsicabruzzo ir kt.* 7 punktą ir *Centro Europa 7* 58 punktą).
- 32 Vis dėlto šiuo atveju sprendime pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą nėra išsamių duomenų, be kita ko, apie atitinkamos rinkos apibrėžimą, įvairių toje rinkoje veikiančių įmonių turimos rinkos dalies apskaičiavimą ir antrajame klausime prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo užsimintą piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi.

33 Todėl antrasis klausimas laikytinas nepriimtinu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

34 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje, išlaidų klausimą turi spręsti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) 4 straipsnio 1 dalis, vienodo požiūrio principas ir SESV 56 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad jais iš esmės nedraudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, kuriomis mokamos televizijos transliuotojams nustatyti didesni televizijos reklamos laiko apribojimai per valandą nei laisvai prieinamos televizijos transliuotojams, jeigu paisoma proporcingumo principo, o tai turi įvertinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Parašai.